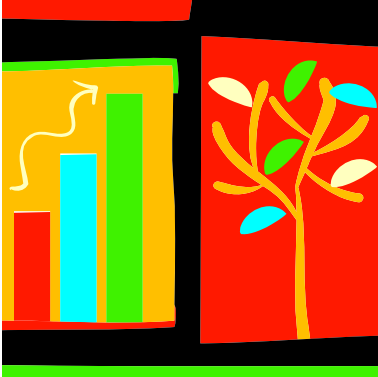

Cú nhảy bổ nhào

Người đàn ông nhỏ bé nhưng có đôi vai rộng và cơ bắp nở nang đang đứng, hai tay duỗi thẳng theo người. Quanh anh ta là một toán du lịch khá đông đang tíu tít chụp ảnh. Người dẫn đường cho khách du lịch đã phát hiện ra người đàn ông này ở khách sạn Acapunca và thế là cả bọn kéo lên ô tô để đi đến đây. Cái đã lôi cuốn họ tới dải đất ven bờ biển Mehico này là tấm biển quảng cáo trước ngực anh ta ”Người đàn ông đứng trước mắt các vị có thể sẽ chết“.

Người đàn ông ấy tên là Miya, một người da đỏ. Anh ta có nước da màu đồng và đôi mắt đen thẫm như than. Không biết anh ta bao nhiêu tuổi? Ba mươi, bốn mươi hoặc năm mươi, khó có thể đoán được. Đó là một người không thể nhận biết được tuổi tác. Ngực anh ta có một vết sẹo, nom như dấu tích của một nhát đâm bằng dao găm. Chiếc quần tắm anh ta mặc trên người đã bạc màu.

Anh ta đứng, mặc kệ cho người ta chụp ảnh mình, không hề mỉm cười, nét mặt lộ vẻ căng thẳng đặc biệt, không vui không buồn, có lẽ chỉ biểu hiện sự kiên nhẫn và phó mặc số phận. Khách du lịch xúm xít xung quanh, gần đến mức chạm cả vào người anh ta nhưng anh ta vẫn chỉ im lặng. Người hướng

dẫn viên du lịch nói liền thoắt. Anh ta giải thích rằng Miya là người da đỏ sống dwois chân núi Chiapa, tron một cái hang, không xa nơi này, cùng với vợ và bảy đứa con. Đứa con lớn nhất của anh tà là Tocpan, 13 tuổi, cũng sẽ phải học để trở thành ”người có thể chết trước mặt các vị“. Nghề nghiệp của Miya rất nguy hiểm. Nếu ngày mai anh ta không còn trên đời này nữa thì chính Tocpan sẽ phải nuôi sống gia đình.

Chỉ mỗi lần khán giả bỏ ra 10 đồng pexo thôi là một lát nữa sẽ được xem Miya nhảy cú nhảy bỏ nhào chết người.

Người hướng dẫn du lịch chỉ cho đám khách xem mỏm đá, nơi Miya lát nữa sẽ nhảy xuống biển. Dưới mỏm đá đó, ở độ cao 36m, là biển Thái Bình Dương đang hung hãn tung bọt trắng trong một cái vụng hẹp. Những người can đảm ngó xuống vực. Một người đàn bà hoảng sợ bám vào chồng. Một phụ nữ khác kéo đứa con vào lòng. Hướng dẫn viên du lịch nói thêm là trong vịnh, khi thủy triều rút, nước chỉ còn đến ngực. Cần phải chờ đến lúc thủy triều lên. Lúc đó độ sâu của nước cỡ hơn ba mét. Ai không khéo léo hoặc ko có kinh nghiệm của hàng chục năm sẽ bị chết dễ dàng.

Hai mươi phút nữa, nước biển sẽ dâng đến độ cao lớn nhất. Trong lúc chờ đợi, khách du lịch đi mua đồ lưu niệm: Bức ảnh, vỏ sò, dây chuyền. Miya sẽ phải chú ý và thận trọng hơn vì anh ta sẽ phải nhảy trong bóng đêm, hai tay cầm hai bó đuốc, và như vậy nguy hiểm sẽ tăng lên gấp hai lần. Nhưng nguy hiểm tăng thì người ta sẽ cho nhiều tiền hơn.

Tay hướng dẫn du lịch có tài ăn nói và có vẻ rất thạo nghề. Anh ta lấy từ túi ra một đồng tiền lẻ một tay giơ nó lên, tay kia thu tiền của khách. Nom anh ta nhanh nhẹn như một con chồn. Chàng da đỏ Miya đứng một mình cô đơn trên mỏm đá đang từ từ chuẩn bị. Anh ta bôi lên người một lớp kem xanh sáng. Mặt trời sắp lặn chiếu lên người, biến anh ta thành một pho tượng. Cậu bé Tocpan đứng bên cạnh, đưa hộp kem cho bố. Cậu bé vừa sợ vừa tự hào vì

hôm nay là ngày đầu tiên cậu được giúp bố làm công việc này. Đối với khán giả thì đây là một cảnh ngoạn mục.

Hai người da đỏ dường như là không để ý đến đám khách du lịch đang chiêm ngưỡng mình. Không biết có đúng như vậy không hay họ chỉ làm ra vẻ như thế vì tất cả những cái đang và sẽ xảy ra thực sự chỉ là một vở diễn đã được dàn dựng một cách hoàn hảo và người thuyết minh thì giải thích không biết mệt. Người đàn ông và đứa con trai như hoàn toàn không có mối liên hệ gì với khán giả. Miya giờ đây đang quỳ xuống. Cậu bé cũng làm hết như bố.

Hướng dẫn viên du lịch từ xa thuyết minh rằng Miya đang cầu xin rằng nếu thánh thần cho anh ta được sống cho dù một lần nữa thì anh ta lại thử nhảy vào cối chết. Thời gian trôi đi. Chỉ còn mười phút nữa là cú nhảy chết người sẽ được thực hiện. Khách du lịch tiến đến gần hơn để nhìn cho rõ.

Đám khách ồn ào vội vã đi theo người hướng dẫn. Một người bán xúc xích và bánh ngọt hiện ra trong quầng sáng của cây đèn pin. Anh ta mời mọi người mua bánh sandwich với giá 2 pexo một chiếc. Miya và Tocpan vẫn tiếp tục cầu nguyện thánh thần trên mỏm đá. Chỗ họ đứng lúc này được hai ngọn đèn pha chiếu sáng. Không khí oi ả, ngọt ngào. Mặt trời đã lặn xuống biển. Mặt biển chỉ còn là màn sương vàng vàng đã ngả sang màu xanh mờ. Miya đứng thẳng người lên. Cái thân hình gân guốc cao một mét sáu mươi phân ấy được đèn pha chiếu sáng hiện ra rõ ràng trong bóng tối. Đám đông vang lên tiếng rì rầm. Người ta kinh hoàng nhìn xuống cái vực thẳm và bên dưới kia đại dương đang căng phồng lên. Ngọn đèn pha bao quát cả khoảng không mà người nhảy sẽ bay trong không khí. Khách du lịch xôn xao. Họ kêu to và chỉ cho nhau xem những mối hiểm nguy mà người nhảy xuống biển có thể gặp.

Cuối cùng thân mình Miya khẽ chuyển động. Mỗi tay anh ta cầm một ngọn

đuốc mà đưa con trai vừa mới trao cho. Anh ta từ từ tiến đến mỏm đá, rồi đứng im lặng.

Tocpan như bản sao của bố nó. Cũng tư thế ấy. Cũng vẻ mặt lạnh ngắt và tập trung cao độ như vậy.

Thời gian trôi đi và người ta chỉ nghe thấy tiếng rì rầm của vịnh biển dưới chân. Đám đông câm bặt. Họ cảm thấy sự việc đã sắp xảy ra.

Toàn thân căng lên, từ ngực Miya thốt ra một tiếng thét lớn hoang dã. Anh ta tung người lên, bay một thoáng trong không khí rồi biến mất trong quầng bọt trắng được ngọn đèn pha chiếu sáng. Hai ngọn đuốc anh ta buông ra lúc sắp rơi tới đích chạm mặt nước kêu xèo xèo rồi tắt lịm.

Đám khách du lịch thở phào khâm phục. Họ biết như vậy là đã xong xuôi. Họ nôn nóng nhìn xuống biển, tìm trong quầng sáng của ngọn đèn pha cái đầu của Miya sẽ nhô lên khỏi mặt nước. Cái đầu ấy sẽ nhô lên trong khoảnh khắc nào đó. Bỗng có tiếng kêu thét lên. Đầu tiên người ta không hiểu ai kêu và tại sao lại kêu thét lên như vậy bởi vì vẫn chẳng ai nhìn thấy gì ở dưới vực sâu cả. Tiếng kêu ấy vang lên từ phía mỏm đá và người kêu là Tocpan! Cậu bé đã hiểu ra điều kinh khủng ấy trước tất cả những người khác.

Cậu bé đứng trên mỏm đá. Người ta nhìn dán mắt vào cậu. Lại một cú nhảy nữa chẳng? Dưới kia, nơi vực sâu, năm hoặc mười giây trước bố cậu bé đã biến mất dưới làn nước. Và đám khách du lịch lại được chứng kiến cú nhảy nữa thật vì Tocpan đã vọt lên. Cùng với tiếng kêu, cậu bé bị đám bọt nước biển nuốt chửng. Đám bọt này nhỏ hơn đám bọt trước nhiều.

Đêm ấy, tại một nơi không xa Acapunca, Miya từ dưới biển đi lên, tay bế cái xác của đứa con trai 13 tuổi Tocpan. Cậu bé đã chết vì bị vỡ đầu. Miya chỉ muốn con trai xem màn diễn "người chết trước mắt các vị" như thế nào mà thôi. Đó là buổi học đầu tiên của nó. Nhưng anh ta quên nói với cậu bé rằng thỉnh thoảng, để làm cho các vị khách hoảng sợ, anh cố lặn mình dưới nước

một lúc lâu, để họ ngỡ anh đã bị chết, sau đó mới nhô lên mặt nước, lúc ấy họ mới oà lên thán phục và vì thế họ mới có thể cho thêm mỗi người vài xu. Đông khách như hôm nay thế nào họ cũng cho thêm tiền.

Nhưng Miya đã quên là cuộc sống của anh ta chỉ là một món hàng thương mại và anh ta đã vô tình tặng đứa con trai cho đám khách du lịch hiếu kỳ, để nó chết ngay trước mặt mình.

-Lương Duyên Tâm dịch-

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003